

Η ΓΙΩΤΑ

- Οχι, οχι Γιωτα. Οχι ετσι. Να γραφεις πανω στη γραμμη.
 —Γιατι; Δε θελω! Εμενα μ αρεσει πιο πολυ να γραφω ετσι.
 —Τι ειπες;
 —Ο,τι ακουσες. Εγω θα γραφω ετσι. (Γαϊδουρισιο πεισμα και παιδικες γροθιες σφιγμενες: αυτη ειν η εικονα).
 —Γιατι με στεναχωρεις; Θελεις να πεθανω;
 —Να πεθανεις; Εγω; Οχι, δε θελω (φρικη στη σκεψη και μονο).
 —Τατε να γραφεις στη γραμμη.
 —Αλλιως θα πεθανεις; (Φοβος - απορια - αναμιχτα).
 —Ναι. Αν δε γραφεις σωστα εγω θα στεναχωριεμαι, θ αρρωστησω και θα πεθανω. Ο μπαμπας θα φερει μια αλλη κακια γυναικα, που θα σε θαραει και θα σ αφηνει νηστικια. Κανεις δε θα σ αγαπαει. Καταλαδες;
 —Ναι μανουλα. (Στα προθυρα της τρελας απο τον τρομο).
 Κοιτα, κοιτα μαμα. Ενταξει; Σ αρεσει;
 —Α: τι ωραια: Ετσι μαλιστα. Τωρα γραφεις σωστα κι ωραια. Μπραβο σου μωρο μου.
 —Δε θα πεθανεις τωρα, ετσι;
 —Να πεθανω; Πως σου ρθε αυτο; Σ αφηνω εγω μονη σου; Αχ χαζοπουλι μου:
 —Μαμα, πειναω.
 —Τωρα θα σου δαλω να φας.
 —Τι ναι αυτο; Μπλιααα, δε θελω.
 —Θα φας και θα πεις κι ενα τραουδι:
 —Οχι, οχι σου λεω. Θελω πατατες τηγανιτες.
 —Η κουνουπιδι η τιποτα. Θα σ αφηρω νηστικια να πεθανεις απο την πεινα. Ακουσες τι σου ειπα; Κατσε να φας:
 —Αφου δε θελω: (Με δυσκολια συγκρατιωνται τα δακρυα μου).
 —Που να σε παρει ο διαολος, τι θα κανω με σενα; Μ εχεις σκασει, αναθεμα σε:
 —Δεν εισαι η μαμα μου. Δε μ αγαπας: Μ αφηνεις νηστικια.
 Δυο-τρεις σφαλιαρες για το μικρο τερας. Τυφλα στην κακια μητρια:

Η ΤΣΑΝΤΑ ΜΟΥ

αυτο ειναι το παιδι μας μονο που δεν εχει ποδια. τα κοψαμε και του τα δωσαμε να ταφαι. κατι επρεπε να φαι. δεν πειραζει ομως, καλυτερα ενα παιδι διχως ποδια παρα καθολου παιδι.

αυτο ειναι το παιδι μας. μονο που δεν εχει πια χερια. τα κοψαμε και του τα δωσαμε να τα φαι. επρεπε κατι να φαι. δεν πειραζει ομως. καλυτερα ενα παιδι χωρις ποδια και χερια παρα ενα παιδι διχως ποδια μα με χερια.

αυτο ηταν το παιδι μας. μονο που τωρα ειναι πεθαμενο. κατι επρεπε να φαιε. δεν

πειραζει σιμως. καλυτερα δυο γονεις χωρις παιδι παρα παιδι διχως γονεις.
(Κατεβαινοντας απ' το δασυλλιο με τη Λιτσα μου και την τσαντα μου. Ενα βραδυ που βρεχε και βρεχομασταν).

ΠΕΘΑΝΑ

Γυρισα στο σπιτι κατακοπη. Οχι γιατι ειχα κουραστεί στο σχολειο, μα γιατι τα νευρα μου απ' το πρωι ηταν τεντωμενα. Εφυγα και χωρις να σου μιλησω κιολας. . . Ειμαι να σκασω.

Βγηκα απ' το σπιτι για να παρω σωνει και καλα κατι απ' το περιπτερο. Επρεπε να βγω στον αερα. Αλλιως κινδυνευα απ' ασφυξια.

Μολις που παταγα το ποδι μου στην πλατεια οταν ακουσα κατι σαν τραγουδι πισω μου. Η μαλλον σα σφυριγμα μου φανηκε. Γυρισα και κοιταξα.

Δυο πουλια — πρωτη φορα εδλεπα τετια — ηταν καθισμενα στο ρετιρε πανω στα λουλουδια της κυριας ταδε. Το πιο μεγαλο — μαλλον τ' αρσενικο — τιτιδιζε ετσι που το θηλυκο κυριολεκτικα κρεμοταν απο το ραμφος του.

Ασυνθησιστη πραγματι εικονα.

Κι ομως σε κανονικες συνθηκες θα συνεχιζα το δρομο μου αδιαφορωντας.

—Παιε πολυς καιρος απο τοτε που με συγκινουσε η λαλια των πουλιων. Εχω μπουχτησει τοσο που μουρχεται να τιναξω τα μυαλα μου στον αερα.

Κι ομως, ισως η ανοιξη, ισως η ομορφη μυρουδια της πλαταιτισσας παρολο το μπετον, ισως δεν ξερω κι εγω τι μ' εκανε να μην προχωρησω.

Εβαλα μαλιστα το χερι πανω απ' τα ματια γι' αντηλια και κοιταξα παλι προς τη μερια τους. Ολη τουτη την ωρα, το τραγουδισμα τ' αρσενικου αντηχουσε στ' αυτια μου.

Τουτη η μελωδια ειχε κατι παραξενο, κατι που με καλουσε.

Ξαφνου ο τραγουδιστης σηκωθηκε κι εγω συνεχιζε παντα το τραγουδι του, αρχισε να κανει καθε ειδους ακροβατικα. Εσκιζε τα ουρανια σχηματιζοντας με τη βοηθεια των φτερων του διαφορα σχηματα, γεωμετρικα θαλεγα.

Η θηλυκια — το ταιρι μου φανταζομαι — κοιτουσε προς το μερος του εκστατικα κι εδειχνε να του αναγνωριζει τη δυναμη που σου δινει τη σιγουρια ν' αφεθεις ολοτελα σε κατι.

Σε λιγο τον ακολουθησε στον ουρανο μα δεν φτερουγισε για πολυ μαζι του. Γυρισε πισω στη θεση της μαγεμενη και τον κοιτουσε χωρις να χορταινει.

Αοτους στριφογυριζε στον αερα, εκανε δουκιες απο δω, ανορθωνοταν απο κει. Κι ολ' αυτα με κεινη τη ζηλευτη ευκინησια που διακρινει τα πετουμενα.

Το θεαμα ηταν μοναδικο. Εγω στεκομουν και το κοιταξα για καιμποσο απορημενη.

—Μα που να παρει η ευχη!!! Ανοιξη ειναι! Ζευγαρωνουνε! Τοσο απογινα πια (;)

Τιποτα δεν καταλαβαινω (;)

Οχι. Οχι: Στη σκέψη των πουλιων που ζευγαρωσανε η φυλακισμενη στο κοκκαλιγο κελλι καρδια μου φτερουγισε μανιασμενα: